

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

3 listopada 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 363/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 363/02	Sprawa C-20/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Daniel Unland/Land Berlin [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 2, art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 6 ust. 1 – Bezpośrednia dyskryminacja ze względu na wiek – Wynagrodzenie zasadnicze sędziów – Przepisy przejściowe – Zmiana zaszeregowania i późniejsza progresja – Utrwalenie odmiennego traktowania – Uzasadnienia].	2
2015/C 363/03	Sprawa C-506/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. – Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro AE/Komisja Europejska (Odwołanie – Umowa o przyznaniu wspólnotowej pomocy finansowej na rzecz projektu w dziedzinie współpracy medycznej – Decyzja Komisji o podjęciu działań zmierzających do odzyskania części wypłaconych zaliczek – Skarga o stwierdzenie nieważności – Niedopuszczalność)	3

2015/C 363/04	Sprawa C-511/13 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. – Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV/Rada Unii Europejskiej, Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), Osram GmbH, Komisja Europejska (Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 — Rozporządzenie (WE) nr 1205/2007 — Przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chin, Wietnamu, Pakistanu i Filipin — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Znacząca część produkcji towarów podobnych w całej Wspólnocie)	4
2015/C 363/05	Sprawa C-569/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö – Szwecja) – Bricmate AB/Tullverket [Odesłanie prejudycjalne — Polityka handlowa — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 3 ust. 2, 3, 5 i 6, art. 17, art. 20 ust. 1 — Ustalenie szkody i związku przyczynowego — Błędy co do okoliczności faktycznych i oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek staranności — Badanie informacji przekazanych przez objętego próbą importera — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony]	5
2015/C 363/06	Sprawa C-687/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München – Niemcy) – Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH/Hauptzollamt Regensburg [Odesłanie prejudycjalne — Dumping — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) — Wartość normalna — Ustalenie na podstawie ceny w państwie trzecim o gospodarce rynkowej — Wybór odpowiedniego państwa trzeciego — Obowiązek staranności — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Kontrola weryfikowa]	5
2015/C 363/07	Sprawa C-4/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Christophe Bohez/Ingrid Wiertz [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 2 i art. 49 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Dziedziny wyłączone — Prawo rodzinne — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 47 ust. 1 — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Orzeczenie o prawie do osobistej styczności z dzieckiem nakazujące zapłatę kary pieniężnej — Egzekucja kary pieniężnej]	6
2015/C 363/08	Sprawa C-36/14: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Interwencja państwa w postaci obowiązku stosowania cen dostaw zatwierdzonych przez krajowy organ — Środek nieograniczony w czasie — Brak obowiązkowych kontroli okresowych niezbędnego charakteru tego środka i zasad jego stosowania — Zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów bez dokonywania rozróżnienia ze względu na odbiorców lub sytuacje szczególne — Proporcjonalność).	7
2015/C 363/09	Sprawa C-44/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1052/2013 — Przekraczanie granic zewnętrznych — System Eurosur — Rozwinięcie przepisów dorobku Schengen — Uczestnictwo — Współpraca z Irlandią i ze Zjednoczonym Królestwem — Ważność)	8

2015/C 363/10	Sprawa C-47/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH/Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 — Jurysdykcja w dziedzinie umów — Artykuł 5 pkt 3 — Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego — Artykuły 18 – 21 — Indywidualna umowa o pracę — Umowa dyrektora spółki — Zakończenie umowy — Podstawy — Nienależyte wykonanie obowiązków i niedozwolone zachowanie — Powództwo o ustalenie i o odszkodowanie — Pojęcie „indywidualnej umowy o pracę”]	8
2015/C 363/11	Sprawy połączone C-72/14 i C-197/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Gerechtshof te ‘s-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14) oraz T. A. van Dijk/Staatssecretaris van Financiën (C-197/14) (Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Przewoźnicy na Renie — Zaświadczenie E-101 — Wartość dowodowa — Wystąpienie do Trybunału — Obowiązek odesłania prejudycjalnego)	9
2015/C 363/12	Sprawa C-81/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Nannoka Vulcanus Industries BV/College van gedeputeerde staten van Gelderland (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/13/WE — Załącznik II B — Zanieczyszczenie powietrza — Lotne związki organiczne — Ograniczenie emisji — Użycie organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach — Obowiązki znajdujące zastosowanie do istniejących urządzeń — Przedłużenie terminu)	10
2015/C 363/13	Sprawa C-105/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Ivovi Taricco i in. [Odesłanie prejudycjalne — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 325 TFUE — Prawo krajowe przewidujące bezwzględne terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Potencjalne naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii]	11
2015/C 363/14	Sprawa C-106/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Francja) – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l’aménagement de la maison (FMB)/Ministre de l’écologie, du développement durable et de l’énergie. [Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 7 ust. 2 i art. 33 — Obecne w wyrobach substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Obowiązek zgłoszenia i informowania — Obliczenie progu 0,1 % masy]	12
2015/C 363/15	Sprawa C-151/14: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Łotewska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek obywatelstwa — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władztwa publicznego)	13

2015/C 363/16	Sprawa C-160/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varas Cíveis de Lisboa – Portugal) – João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in./Estado português (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Pojęcie przejęcia zakładu — Obowiązek wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE — Zarzucane naruszenie prawa Unii przez sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu na mocy prawa krajowego — Prawo krajowe uzależniające prawo do naprawienia szkody poniesionej w związku z takim naruszeniem od wcześniejszego uchylenia orzeczenia powodującego tę szkodę)	14
2015/C 363/17	Sprawa C-240/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Eleonore Prüller-Frey/Norbert Brodnig, Axa Versicherung AG [Odesłanie prejudycjalne — Odpowiedzialność przewoźników lotniczych z tytułu wypadków lotniczych — Powództwo odszkodowawcze — Konwencja montrealaska — Rozporządzenie (WE) nr 2027/97 — Lot wykonywany nieodpłatnie przez właściciela nieruchomości w celu prezentacji tej nieruchomości potencjalnemu nabywcy — Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 — Powództwo bezpośrednie przewidziane w prawie krajowym przeciwko ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej]	15
2015/C 363/18	Sprawa C-266/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional – Hiszpania) – Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)/Tyco Integrated Security SL, Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Artykuł 2 pkt 1 — Pojęcie „czasu pracy” — Pracownicy niemający stałego lub zwykłego miejsca pracy — Czas dojazdu z miejsca zamieszkania pracowników do pierwszego klienta i od ostatniego klienta do miejsca zamieszkania pracowników)	16
2015/C 363/19	Sprawa C-363/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europol — Wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia — Określenie podstawy prawnej — Właściwe ramy prawne w związku z wejściem w życie traktatu z Lizbony — Postanowienia przejściowe — Wtórna podstawa prawna — Rozróżnienie między aktami ustawodawczymi a środkami wykonawczymi — Konsultacja z Parlamentem — Inicjatywa państwa członkowskiego lub Komisji)	16
2015/C 363/20	Sprawa C-408/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles – Belgia) – Aliny Wojciechowski/Office national des pensions (ONP) (Odesłanie prejudycjalne — Emerytowany urzędnik Unii Europejskiej, który przed podjęciem służby wykonywał pracę najemną w państwie członkowskim, w którym został zatrudniony — Prawo do emerytury na podstawie krajowego systemu emerytalnego dla pracowników najemnych — Zasada jedności stażu pracy — Odmowa wypłaty emerytury z tytułu pracy najemnej — Zasada lojalnej współpracy)	17
2015/C 363/21	Sprawa C-473/14: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Dimos Kropias Attikis/Ypourgos Perivallontos, Energeias kai Klimatikis Allagis (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — System ochrony masywu górskiego Ymittos — Procedura w sprawie zmiany — Stosowanie tej dyrektywy — Plan regulacyjny i program ochrony środowiska regionu Aten)	18
2015/C 363/22	Opinia 2/15: Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Europejską w trybie art. 218 ust. 11 TFUE	18

2015/C 363/23	Sprawa C-348/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 lipca 2015 r. – Stadt Wiener Neustadt	19
2015/C 363/24	Sprawa C-400/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 23 lipca 2015 r. – Landkreis Potsdam-Mittelmark/Finanzamt Brandenburg	19
2015/C 363/25	Sprawa C-417/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Austria) w dniu 29 lipca 2015 r. – Wolfgang Schmidt/Christiane Schmidt	20
2015/C 363/26	Sprawa C-424/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 31 lipca 2015 r. – Xabier Ormaetxea Garai i Bernardo Lorenzo Almendros/Administración del Estado	21
2015/C 363/27	Sprawa C-434/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 sierpnia 2015 r. – Asociación Profesional Elite Taxi/Uber Systems Spain, S.L.	21
2015/C 363/28	Sprawa C-435/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2015 r. – GROFA GmbH/Hauptzollamt Hannover	22
2015/C 363/29	Sprawa C-448/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 sierpnia 2015 r. – Belgische Staat/Wereldhave Belgium Comm.VA i in.	23
2015/C 363/30	Sprawa C-453/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 sierpnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko A, B.	24
2015/C 363/31	Sprawa C-463/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 2 września 2015 r. – Openbaar Ministerie/A	25
2015/C 363/32	Sprawa C-471/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 7 września 2015 r., Sjelle Autogenbrug I/S przeciwko Skatteministeriet	25

Sąd

2015/C 363/33	Sprawa T-346/12: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Węgry/Komisja [Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Sektor owoców i warzyw — Krajowa pomoc finansowa przyznana organizacjom producentów — Decyzja wykonawcza Komisji dotycząca zwrotu przez Unię krajowej pomocy finansowej przyznanej przez Węgry swoim organizacjom producentów — Artykuł 103e rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 — Artykuł 97 rozporządzenia nr (WE) nr 1580/2007].	26
2015/C 363/34	Sprawa T-472/12: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Novartis Europharm/Komisja [Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego Zoledronic acid Teva Pharma — zoledronic acid — Okres ochrony prawnej danych referencyjnych produktów leczniczych Zometa i Aclasta, zawierających substancję czynną kwas zoledronowy — Dyrektywa 2001/83/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 2309/93 i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Ogólne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Okres ochrony prawnej danych].	26
2015/C 363/35	Sprawa T-483/12: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Nestlé Unternehmungen Deutschland/OHIM – Lotte (przedstawienie misia koali) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego misie koala — Wcześniejsze trójwymiarowe krajowe znaki towarowe KOALA-BÄREN oraz wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy KOALA — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	27

2015/C 363/36	Sprawa T-5/13: Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Iran Liquefied Natural Gas/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Jednostka niższego rzędu niż państwo — Legitymacja procesowa — Interes prawny — Dopuszczalność — Błąd w ocenie — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności). . . .	28
2015/C 363/37	Sprawa T-67/13: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Novartis Europharm/Komisja [Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego Zoledronic acid Hospira — zoledronic acid — Okres ochrony prawnej danych referencyjnych produktów leczniczych Zometa i Aclasta, zawierających substancje czynną kwas zoledronowy — Dyrektywa 2001/83/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 2309/93 i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Ogólne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Okres ochrony prawnej danych].	29
2015/C 363/38	Sprawa T-158/13: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Iralco/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Błąd w ocenie).	30
2015/C 363/39	Sprawa T-387/13: Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Federación Nacional de Cafeteros de Colombia/OHIM – Hautrive (COLOMBIANO HOUSE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego COLOMBIANO HOUSE — Wcześniejsze chronione oznaczenie geograficzne Café de Colombia — Artykuły 13i 14 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009).	31
2015/C 363/40	Sprawa T-395/13: Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Miettinen/Rada (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Opinia służb prawnych Rady w sprawie wniosków dotyczących dyrektywy i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sankcji karnych mających zastosowanie do wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku — Częściowa odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Wyjątek dotyczący ochrony procesu decyzyjnego)	32
2015/C 363/41	Sprawa T-420/13: Wyrok Sądu z dnia 14 września 2015 r. – Brouillard/Trybunał Sprawiedliwości (Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Zawarcie umów ramowych — Tłumaczenie tekstów prawnych na język francuski — Zaproszenie do złożenia oferty — Wykluczenie zaproponowanego podwykonawcy — Kwalifikacje zawodowe — Wymóg pełnego wykształcenia prawniczego — Uznawanie dyplomów — Proporcjonalność — Przejrzystość)	33
2015/C 363/42	Sprawa T-691/13: Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Ricoh Belgium/Rada (Zamówienia publiczne na usługi i dostawy — Postępowanie przetargowe — Czarno-białe urządzenia wielofunkcyjne i usługi serwisowe — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Przejrzystość).	34
2015/C 363/43	Sprawa T-710/13: Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Bundesverband Deutsche Tafel/OHIM – Tiertafel Deutschland (Tafel) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy Tafel — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	35
2015/C 363/44	Sprawa T-45/14: Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – HTTS i Bateni/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Kryterium związane z dostawą istotnych usług na rzecz IRISL lub podmiotów stanowiących jej własność, z nią związanych lub działających na jej rachunek — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności — Swoboda przedsiębiorczości — Prawo do poszanowania życia rodzinnego — Proporcjonalność)	36

2015/C 363/45	Sprawa T-231/14 P: Wyrok Sądu z dnia 16 września 2015 r. – EMA/Drakeford (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa o pracę na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu — Artykuł 8 akapit pierwszy WZIP — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Nieograniczone prawo orzekania)	37
2015/C 363/46	Sprawa T-323/14: Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Bankia/OHIM – Banco ActivoBank (Portugal) (Bankia) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Bankia — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BANKY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	38
2015/C 363/47	Sprawa T-550/14: Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Volkswagen/OHIM (COMPETITION) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMPETITION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	38
2015/C 363/48	Sprawa T-452/15: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Petrov i in./Parlament Europejski.	39
2015/C 363/49	Sprawa T-477/15: Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./ECHA	40
2015/C 363/50	Sprawa T-492/15: Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja.	41
2015/C 363/51	Sprawa T-511/15: Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2015 r. – Fontem Holdings 4/OHIM (BLU ECIGS)	42
2015/C 363/52	Sprawa T-519/15: Skarga wniesiona w dniu 4 września 2015 r. – myToys.de/OHIM – Laboratorios Indas (myBaby)	42
2015/C 363/53	Sprawa T-544/15: Skarga wniesiona w dniu 21 września 2015 r. – Terna/Komisja	43

Sąd do spraw Służby Publicznej

2015/C 363/54	Sprawa F-72/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 21 września 2015 r. – Anagnostu i in./Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2010) i (2011) — Mnożniki odniesienia — Artykuł 6 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe na okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. — Artykuł 9 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Ustalenie progów awansu — Nieumieszczenie na liście urzędników awansowanych — Interes prawny)	46
2015/C 363/55	Sprawa F-20/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r. – Barnett/EKES (Służba publiczna — Uprawnienia emerytalne — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia świadczenia emerytalnego — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych — Interes służby — Definicja — Brak — Okres wykonywania działalności zawodowej przez wnioskodawcę — Uwzględnienie całej kariery zawodowej, odbytej zarówno w ramach instytucji Unii, jak i poza ich ramami — Zakres swobodnej oceny, którym dysponuje instytucja — Zgodność z prawem)	47
2015/C 363/56	Sprawa F-82/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 września 2015 r. – Gloria/Komisja (Służba publiczna — Konkursy otwarte — Konkurs EPSO/AST/126/12 — Pokrewieństwo między członkiem komisji konkursowej a kandydatem — Konflikt interesów — Artykuł 27 regulaminu pracowniczego — Zatrudnienie urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie uczciwości — Decyzja o wykluczeniu kandydata z konkursu)	47

2015/C 363/57	Sprawa F-83/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r. – Silvan/Komisja [Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Artykuł 43 i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze Komisji — Zarzut niezgodności z prawem — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny — Brak punktacji lub ocen analitycznych — Komentarze pisemne]	48
2015/C 363/58	Sprawa F-92/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 września 2015 r. – Weissenfels/Parlament (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o zadośćuczynienie — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Treść wiadomości elektronicznej wysłanej przez administrację do emerytowanego urzędnika — Zachowanie godzące w cześć skarżącego — Brak — Przekazanie przez pełnomocników reprezentujących instytucję danych osobowych skarżącego jego adwokatowi w ramach postępowania przed Sądem — Naruszenie rozporządzenia nr 45/2001 — Fałszywe twierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych)	49
2015/C 363/59	Sprawa F-71/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 września 2015 r. – De Simone/ECDC	49

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 363/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 354 z 26.10.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 346 z 19.10.2015

Dz.U. C 337 z 12.10.2015

Dz.U. C 328 z 5.10.2015

Dz.U. C 320 z 28.9.2015

Dz.U. C 311 z 21.9.2015

Dz.U. C 302 z 14.9.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Daniel Unland/Land Berlin

(Sprawa C-20/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2, art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 6 ust. 1 — Bezpośrednia dyskryminacja ze względu na wiek — Wynagrodzenie zasadnicze sędziów — Przepisy przejściowe — Zmiana zaszeregowania i późniejsza progresja — Utrwalenie odmiennego traktowania — Uzasadnienia]

(2015/C 363/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Unland

Strona pozwana: Land Berlin

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że warunki wynagradzania sędziów są objęte zakresem zastosowania tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie prawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w chwili jego zatrudnienia uwzględniając wyłącznie wiek tego sędziego.
- 3) Artykuł 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie prawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, określającemu szczegółowe zasady zmiany zaszeregowania w ramach nowego systemu wynagradzania sędziów pozostających już w stosunku służbowym przed wejściem w życie tego prawodawstwa oraz przewidującemu, że stopień wynagrodzenia, do którego zostaną oni od tej chwili zakwalifikowani, jest określany wyłącznie na podstawie kwoty wynagrodzenia zasadniczego, które otrzymywali zgodnie z poprzednim systemem wynagradzania, mimo że ten ostatni system był oparty na dyskryminacji ze względu na wiek sędziego, w zakresie, w jakim odmiennie traktowanie, którym skutkuje to prawodawstwo, może zostać uzasadnione celem ochrony praw nabytych.

- 4) Artykuł 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie prawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, określającemu szczegółowe zasady awansu sędziów pozostających już w stosunku służbowym przed wejściem w życie tego prawodawstwa w ramach nowego systemu wynagradzania oraz przewidującego, że od pewnego stopnia wynagrodzenia sędziowie, którzy osiągnęli określony wiek w dniu odniesienia ustalonym dla celów przejścia do nowego systemu, są uprawnieni do szybszego tempa wzrostu wynagrodzenia niż określone dla sędziów, którzy byli młodszy w dniu odniesienia ustalonym dla celów przejścia do nowego systemu, w zakresie, w jakim odmienne traktowanie, którym skutkuje to prawodawstwo, może zostać uzasadnione na podstawie art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.
- 5) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym prawo Unii nie nakłada obowiązku przyznawania z mocą wsteczną sędziom dyskryminowanym kwoty odpowiadającej różnicy między faktycznie otrzymanym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem odpowiadającym najwyższemu stopniowi ich grupy zaszerogowania.

Sąd odsyłający powinien ustalić, czy spełnione są wszystkie określone w orzecznictwie Trybunału przesłanki, aby zgodnie z prawem Unii zaistniała odpowiedzialność Republiki Federalnej Niemiec.

- 6) Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym nałożono na sędziego krajowego obowiązek zgłoszenia roszczenia o niewynikające bezpośrednio z ustawy świadczenia pieniężne w stosunkowo krótkim terminie, a mianowicie przed końcem bieżącego roku budżetowego, jeżeli uregulowanie to nie narusza ani zasady równoważności, ani zasady skuteczności. Sąd odsyłający powinien ustalić, czy powyższe przesłanki są spełnione w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. – Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro AE/Komisja Europejska

(Sprawa C-506/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Umowa o przyznaniu wspólnotowej pomocy finansowej na rzecz projektu w dziedzinie współpracy medycznej — Decyzja Komisji o podjęciu działań zmierzających do odzyskania części wypłaconych zaliczek — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność)

(2015/C 363/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro AE (przedstawiciel: E Tzannini, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Lejeune, pełnomocnik, E. Petritsi, dikigoros)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

- 2) *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro AE zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. – Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV/Rada Unii Europejskiej, Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), Osram GmbH, Komisja Europejska

(Sprawa C-511/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 — Rozporządzenie (WE) nr 1205/2007 — Przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chin, Wietnamu, Pakistanu i Filipin — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Znacząca część produkcji towarów podobnych w całej Wspólnocie)

(2015/C 363/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV (przedstawiciele: L. Catrain González, abogada, E. Wright, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, wspierana przez S. Gubela, avocat, i O'Connor, solicitor), Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.), Osram GmbH (przedstawiciele: R. Bierwagen i C. Hipp, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i J.F. Brakeland, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

- 2) *Philips Lighting Poland S.A. i Philips Lighting BV pokrywają własne koszty oraz zostają obciążone kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i spółkę Osram GmbH.*

- 3) *Komisja Europejska pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö – Szwecja) – Bricmate AB/Tullverket

(Sprawa C-569/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Polityka handlowa — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 3 ust. 2, 3, 5 i 6, art. 17, art. 20 ust. 1 — Ustalenie szkody i związku przyczynowego — Błędy co do okoliczności faktycznych i oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek staranności — Badanie informacji przekazanych przez objętego próbą importera — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony]

(2015/C 363/05)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bricmate AB

Strona pozwana: Tullverket

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego nie ujawniła żadnej okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München – Niemcy) – Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH/Hauptzollamt Regensburg

(Sprawa C-687/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dumping — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) — Wartość normalna — Ustalenie na podstawie ceny w państwie trzecim o gospodarce rynkowej — Wybór odpowiedniego państwa trzeciego — Obowiązek staranności — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Kontrola wyrzykowa]

(2015/C 363/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Regensburg

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego przedstawionego przez sąd odsyłający nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Christophe Bohez/Ingrid Wiertz

(Sprawa C-4/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 2 i art. 49 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Dziedziny wyłączone — Prawo rodzinne — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 47 ust. 1 — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Orzeczenie o prawie do osobistej styczności z dzieckiem nakazujące zapłatę kary pieniężnej — Egzekucja kary pieniężnej]

(2015/C 363/07)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christophe Bohez

Strona pozwana: Ingrid Wiertz

Sentencja

1) Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to nie ma zastosowania do spraw dotyczących egzekucji w jednym państwie członkowskim kary pieniężnej przewidzianej w orzeczeniu wydanym w innym państwie członkowskim, dotyczącym prawa do pieczy na dzieckiem i prawa do osobistej styczności z dzieckiem, w celu zapewnienia współpracy osoby, pod której pieczę dziecko pozostaje, w realizacji prawa do osobistej styczności z dzieckiem.

- 2) Egzekucja kary pieniężnej zasądzonej przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia, który orzekł co do istoty w kwestii prawa do osobistej styczności z dzieckiem, w celu zapewnienia efektywnej realizacji tego prawa, mieści się w ramach tego samego systemu wykonawczego co orzeczenie o prawie do osobistej styczności z dzieckiem, którego realizację ta kara pieniężna ma zabezpieczać, i w związku z tym stwierdzenie jej wykonalności następuje w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.
- 3) W systemie rozporządzenia nr 2201/2003 orzeczenia sądów zagranicznych nakazujące zapłatę kary pieniężnej podlegają wykonaniu w państwie członkowskim wykonania tylko pod warunkiem, że wysokość tej kary została ostatecznie określona przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita
Polska**

(Sprawa C-36/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Interwencja państwa w postaci obowiązku stosowania cen dostaw zatwierdzonych przez krajowy organ — Środek nieograniczony w czasie — Brak obowiązkowych kontroli okresowych niezbędnego charakteru tego środka i zasad jego stosowania — Zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów bez dokonywania rozróżnienia ze względu na odbiorców lub sytuacje szczególne — Proporcjonalność)

(2015/C 363/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Poprzez stosowanie systemu interwencji państwa w postaci nałożenia obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne cen dostaw gazu ziemnego zatwierdzanych przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, który to obowiązek nie jest ograniczony w czasie, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zobowiązuje organów administracji do okresowego badania konieczności i zasad jego stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora, oraz który cechuje zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów lub odbiorców bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji odbiorców w ramach poszczególnych ich kategorii, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-44/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1052/2013 — Przekraczanie granic zewnętrznych — System Eurosur — Rozwinięcie przepisów dorobku Schengen — Uczestnictwo — Współpraca z Irlandią i ze Zjednoczonym Królestwem — Ważność)

(2015/C 363/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Moore, S. Alonso de Leon i A. Pospíšilová Padovska pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Chavier, F. Florindo Gijón, M.M. Joséphidès i P. Plaza García pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, G. Hodge i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez G. Gilmore, barrister) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: L. Christie, pełnomocnik, wspierany przez J. Holmesa, barrister), Komisję Europejską (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i G. Wils, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Irlandia, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH/ Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim

(Sprawa C-47/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 — Jurysdykcja w dziedzinie umów — Artykuł 5 pkt 3 — Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego — Artykuły 18 – 21 — Indywidualna umowa o pracę — Umowa dyrektora spółki — Zakończenie umowy — Podstawy — Nienależyte wykonanie obowiązków i niedozwolone zachowanie — Powództwo o ustalenie i o odszkodowanie — Pojęcie „indywidualnej umowy o pracę”]

(2015/C 363/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH

Strona pozwana: Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim

Sentencja

- 1) Przepisy rozdziału II sekcja 5 (art. 18–21) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy spółka wytacza powództwo przeciwko osobie, która wykonywała obowiązki dyrektora i zarządzającego tą spółką, o ustalenie uchybień popełnionych przez tę osobę w wykonywaniu jej obowiązków i o uzyskanie wskutek tego odszkodowania, stoją one na przeszkodzie stosowaniu art. 5 pkt 1 i 3 tego rozporządzenia, pod warunkiem że wspomniana osoba wykonywała w charakterze dyrektora i zarządzającego przez pewien okres na rzecz tej spółki i pod jej kierownictwem świadczenia, za które w zamian otrzymywała wynagrodzenie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo spółki przeciwko jej byłemu zarządzającemu ze względu na podnoszone naruszenie obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa spółek jest objęte pojęciem postępowania, którego przedmiotem jest „umowa lub roszczenia wynikające z umowy”. W braku jakiegokolwiek wprowadzającego odstępstwo zastrzeżenia w statucie spółki lub w jakimkolwiek innym dokumencie do sądu odsyłającego należy określenie miejsca, w którym zarządzający rzeczywiście prowadził w przeważającej mierze działalność w wykonaniu umowy, o ile świadczenie usług w rozważanym miejscu nie jest sprzeczne z wolą stron wynikającą z tego, co pomiędzy nimi zostało uzgodnione.
- 3) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których spółka pozywa swojego byłego zarządzającego ze względu na podnoszone niedozwolone zachowanie, art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo to dotyczy czynu niedozwolonego, gdy zarzucane zachowanie nie może być uznane za naruszenie obowiązków spoczywających na zarządzającym na mocy prawa spółek, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego. Sąd ten musi określić na podstawie okoliczności faktycznych sprawy najściślejszy łącznik z miejscem, w którym nastąpiło zdarzenie stanowiące przyczynę szkody, i z miejscem, w którym szkoda się urzeczywistniła.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14) oraz T.A. van Dijk/Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

(Sprawy połączone C-72/14 i C-197/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Przewoźnicy na Renie — Zaświadczenie E-101 — Wartość dowodowa — Wystąpienie do Trybunału — Obowiązek odesłania prejudycjalnego)

(2015/C 363/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sądy odsyłające

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: X (C-72/14), T.A. van Dijk (C-197/14)

Strony pozwane: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, a także art. 10c–11a, 12a i 12b rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w wersjach zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego w formie zaświadczenia E-101 w celu poświadczenia, że dany pracownik podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego, podczas gdy pracownik ów jest objęty zakresem stosowania umowy dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, przyjętej przez konferencję międzyrządową zwołaną w celu przeprowadzenia rewizji umowy z dnia 13 lutego 1961 r. dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, podpisanej w Genewie w dniu 30 listopada 1979 r., nie jest wiążące dla organów innych państw członkowskich. Fakt, że organ wydający nie miał zamiaru wydać rzeczywistego zaświadczenia E-101, lecz użył formularza tego zaświadczenia do celów administracyjnych, jest w tym względzie bez znaczenia.
- 2) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, taki jak sąd odsyłający, nie jest zobowiązany ani do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ani do odczekania na odpowiedź na to pytanie tylko dlatego, że – w sprawie podobnej do tej, która przed nim zawisła i dotyczącej dokładnie tej samej problematyki – sąd krajowy niższej instancji zadał Trybunałowi pytanie prejudycjalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.
Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Nannoka Vulcanus Industries BV/ College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Sprawa C-81/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/13/WE — Załącznik II B — Zanieczyszczenie powietrza — Lotne związki organiczne — Ograniczenie emisji — Użycie organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach — Obowiązki znajdujące zastosowanie do istniejących urządzeń — Przedłużenie terminu)

(2015/C 363/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nannoka Vulcanus Industries BV

Strona pozwana: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Sentencja

- 1) Załącznik II B do dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w jego pkt 2 akapit pierwszy lit. i) przedłużenie terminu może zostać przyznane operatorowi „urządzenia” w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy na wykonanie jego planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych, w przypadku gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub niezawierające go wcale znajdują się jeszcze w fazie opracowania, nawet jeżeli dla tego urządzenia można założyć niezmienną zawartość materiałów stałych i zastosować ją do określenia punktu odniesienia dla obniżenia emisji.
- 2) Punkt 2 akapit pierwszy lit. i) załącznika II B do dyrektywy 1999/13 należy interpretować w ten sposób, że przedłużenie terminu na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych wymaga zezwolenia właściwych władz, które zakłada wcześniejszy wniosek ze strony danego operatora. W celu ustalenia, czy przedłużenie terminu powinno zostać przyznane operatorowi na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych oraz w celu ustalenia okresu przyznanego ewentualnie przedłużenia terminu, w ramach przysługującego im uznania do tych właściwych władz należy sprawdzić między innymi tego, że substytuty nadające się do zastosowania w danych urządzeniach i do zmniejszenia emisji lotnych związków organicznych są rzeczywiście w fazie opracowania, że w świetle dostarczonych danych trwające prace są w stanie doprowadzić do stworzenia takich substytutów oraz że nie istnieje żaden alternatywny środek umożliwiający osiągnięcie podobnych, a nawet większych obniżen emisji po niższych kosztach oraz między innymi, że nie są już dostępne inne substytuty. Ponadto należy uwzględnić stosunek między obniżeniami emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztami tych substytutów z jednej strony a dodatkowymi emisjami spowodowanymi przez przedłużenie terminu i kosztami ewentualnych środków alternatywnych z drugiej strony. Okres przedłużenia terminu nie może wykroczać poza to, co konieczne do opracowania substytutów. Należy to ocenić w świetle wszystkich istotnych danych, między innymi zaś w świetle wielkości dodatkowych emisji spowodowanych przedłużeniem terminu i kosztów ewentualnych alternatywnych środków w stosunku do wielkości obniżen emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztów tych substytutów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Ivovi Taricco i in.

(Sprawa C-105/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 325 TFUE — Prawo krajowe przewidujące bezwzględne terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Potencjalne naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii]

(2015/C 363/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Cuneo

Strony w postępowaniu głównym z zakresu prawa karnego:

Ivo Taricco, Ezio Filippi, Isabella Leonetti, Nicola Spagnolo, Davide Salvoni, Flavio Spaccavento, Goranco Anakiev

Sentencja

- 1) Uregulowanie krajowe w dziedzinie przedawnienia przestępstw karnych, takie jak ustanowione przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, które przewidywało w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, że zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, zaistniałe w trakcie postępowania karnego dotyczącego poważnych oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, skutkuje przedłużeniem terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą jego pierwotnego czasu trwania, może stanowić zagrożenie dla obowiązków nałożonych na państwa członkowskie przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE w sytuacji, w której owo uregulowanie krajowe uniemożliwia nałożenie skutecznych i odstrasżających sankcji karnych w znacznej liczbie przypadków poważnych oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej lub przewiduje dłuższe terminy przedawnienia w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych danego państwa członkowskiego, niż w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej, co należy do weryfikacji sądu krajowego. Do sądu krajowego należy nadanie pełnej skuteczności art. 325 ust. 1 i 2 TFUE, poprzez powstrzymanie się w razie potrzeby od stosowania przepisów prawa krajowego, które skutkują uniemożliwieniem danemu państwu członkowskiemu przestrzegania obowiązków nałożonych na niego przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE.
- 2) System przedawnienia mający zastosowanie do przestępstw karnych popełnionych w dziedzinie podatku od wartości dodanej, taki jak przewidziany przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, nie może być oceniany w świetle art. 101 TFUE, 107 TFUE i art. 119 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)/Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

(Sprawa C-106/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 7 ust. 2 i art. 33 — Obecne w wyrobach substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Obowiązek zgłoszenia i informowania — Obliczenie progu 0,1 % masy]

(2015/C 363/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

Strona pozwana: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania tego przepisu na producencie ciąży obowiązek ustalenia, czy substancja wzbudzająca szczególnie duże obawy, zidentyfikowana zgodnie z art. 59 ust. 1 tego rozporządzenia ze zmianami, jest obecna w stężeniu powyżej 0,1 % wag. wytwarzanego przez niego produktu, a na importerze produktu złożonego z kilku wyrobów – obowiązek ustalenia w odniesieniu do każdego wyrobu, czy taka substancja jest obecna w stężeniu powyżej 0,1 % wag. tego wyrobu.
- 2) Artykuł 33 rozporządzenia nr 1907/2006 ze zmianami należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania tego przepisu do dostawcy produktu, którego jeden albo więcej wyrobów wchodzących w jego skład zawiera zidentyfikowaną zgodnie z art. 59 ust. 1 tego rozporządzenia substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy w stężeniu wyższym niż 0,1 % wag. w przypadku każdego wyrobu, należy poinformować odbiorcy i – na żądanie – konsumenta, o obecności tej substancji poprzez przekazanie im przynajmniej nazwy danej substancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Łotewska

(Sprawa C-151/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek obywatelstwa — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władztwa publicznego)

(2015/C 363/15)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rubene i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Łotewska (przedstawiciele: D. Peļše, I. Kalniņš i K. Freimanis, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i J. Vlácil, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Tátrai i M. M. Fehér, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez wprowadzenie warunku obywatelstwa dla dostępu do zawodu notariusza Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE.
- 2) Republika Łotewska zostaje obciążona kosztami.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.
- 4) Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varas Cíveis de Lisboa – Portugal) – João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in./Estado português

(Sprawa C-160/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Pojęcie przejęcia zakładu — Obowiązek wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE — Zarzucane naruszenie prawa Unii przez sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu na mocy prawa krajowego — Prawo krajowe uzależniające prawo do naprawienia szkody poniesionej w związku z takim naruszeniem od wcześniejszego uchylecia orzeczenia powodującego tę szkodę)

(2015/C 363/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Varas Cíveis de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in.

Strona pozwana: Estado português

Sentencja

- 1) Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „przejęcia zakładu” obejmuje sytuację, w której spółka działająca na rynku lotów czarterowych zostaje rozwiązana przez swego akcjonariusza większościowego, będącego również przedsiębiorstwem transportu lotniczego, a następnie ta ostatnia spółka wstępuje w prawa rozwiązanej spółki, stając się stroną umów leasingu samolotów i bieżących umów o loty czarterowe, prowadzi działalność wcześniej prowadzoną przez rozwiązaną spółkę, przywraca niektórych pracowników wcześniej oddelegowanych do pracy w rozwiązanej spółce, powierzając im identyczne obowiązki do wcześniej wykonywanych oraz przejmuje drobne wyposażenie rozwiązanej spółki.
- 2) Wykładni art. 267 akapit trzeci TFUE należy dokonywać w ten sposób, że sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu w prawie krajowym, jest zobowiązany zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącym wykładni pojęcia „przejęcia zakładu” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, w których zarówno wydane zostały rozbieżne orzeczenia dotyczące wykładni tego pojęcia przez niższe instancje sądowe, jak i istnieją powtarzające się trudności w jego interpretacji w różnych państwach członkowskich.
- 3) Wykładni prawa Unii, a w szczególności zasad sformułowanych przez Trybunał w obszarze odpowiedzialności państwa za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa Unii dokonany przez sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu na mocy prawa krajowego należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ono prawu krajowemu, które jako warunku wstępnego wymaga uchylecia orzeczenia, którego wydanie przez ten sąd wyrządziło szkodę, podczas gdy takie uchYLENIE jest w praktyce wykluczone.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Eleonore Prüller-Frey/Norbert Brodnig, Axa Versicherung AG

(Sprawa C-240/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Odpowiedzialność przewoźników lotniczych z tytułu wypadków lotniczych — Powództwo odszkodowawcze — Konwencja montrealaska — Rozporządzenie (WE) nr 2027/97 — Lot wykonywany nieodpłatnie przez właściciela nieruchomości w celu prezentacji tej nieruchomości potencjalnemu nabywcy — Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 — Powództwo bezpośrednie przewidziane w prawie krajowym przeciwko ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej]

(2015/C 363/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eleonore Prüller-Frey

Strona pozwana: Norbert Brodnig, Axa Versicherung AG

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 2027/97 z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu przewozu pasażerów i ich bagażu drogą powietrzną, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 maja 2002 r. oraz art. 1 ust. 1 konwencji w sprawie ujednolicenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. i zatwierdzonej w imieniu Unii Europejskiej decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one rozpoznaniu na podstawie art. 17 tej konwencji powództwa odszkodowawczego, wniesionego przez osobę, która – znajdując się na pokładzie statku powietrznego, startującego i lądującego w tym samym miejscu w danym państwie członkowskim, była przewożona nieodpłatnie w ramach lotu, którego celem było obejrzenie z lotu ptaka nieruchomości w związku z zaplanowaną z pilotem tego statku powietrznego transakcją dotyczącą tej nieruchomości – doznała obrażeń ciała w wyniku runięcia statku powietrznego na ziemię.
- 2) Artykuł 18 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaukładowych (Rzym II) należy interpretować w ten sposób, że umożliwia on w sytuacji takiej jak rozważana w postępowaniu głównym, wniesienie przez osobę poszkodowaną bezpośredniego powództwa przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej, jeżeli takie powództwo jest przewidziane w prawie właściwym dla zobowiązania pozaukładowego, niezależnie od tego, co stanowi wybrane przez strony umowy ubezpieczenia prawo właściwe dla tej umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional – Hiszpania) – Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)/Tyco Integrated Security SL, Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA

(Sprawa C-266/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Artykuł 2 pkt 1 — Pojęcie „czasu pracy” — Pracownicy niemający stałego lub zwykłego miejsca pracy — Czas dojazdu z miejsca zamieszkania pracowników do pierwszego klienta i od ostatniego klienta do miejsca zamieszkania pracowników)

(2015/C 363/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)

Strona pozwana: Tyco Integrated Security SL, Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, w których pracownicy nie mają stałego lub zwykłego miejsca pracy, czas dojazdu, jaki pracownicy ci poświęcają codziennie na dojazdy z ich miejsca zamieszkania do pierwszego klienta wskazanego przez ich pracodawcę i od ostatniego klienta wskazanego przez ich pracodawcę do ich miejsca zamieszkania, stanowi „czas pracy” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 25.8.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-363/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europol — Wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia — Określenie podstawy prawnej — Właściwe ramy prawne w związku z wejściem w życie traktatu z Lizbony — Postanowienia przejściowe — Wtórna podstawa prawna — Rozróżnienie między aktami ustawodawczymi a środkami wykonawczymi — Konsultacja z Parlamentem — Inicjatywa państwa członkowskiego lub Komisji)

(2015/C 363/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Sitbon, K. Pleśniak i K. Michoel, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil i J. Škeřík, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, G. Szima i M. Bóra, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska i Węgry pokrywają swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles – Belgia) – Aliny Wojciechowski/ Office national des pensions (ONP)

(Sprawa C-408/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Emerytowany urzędnik Unii Europejskiej, który przed podjęciem służby wykonywał pracę najemną w państwie członkowskim, w którym został zatrudniony — Prawo do emerytury na podstawie krajowego systemu emerytalnego dla pracowników najemnych — Zasada jedności stażu pracy — Odmowa wypłaty emerytury z tytułu pracy najemnej — Zasada lojalnej współpracy)

(2015/C 363/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aliny Wojciechowski

Strona pozwana: Office national des pensions (ONP)

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 3 TUE w związku z przepisami Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, uchwalonego rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiającym szczególne warunki mające tymczasowe zastosowanie do urzędników Komisji, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1080/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r., należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które może pociągać za sobą obniżenie lub odmowę wypłaty emerytury, do której byłby uprawniony pracownik najemny, będący obywatelem tego państwa członkowskiego z tytułu pracy świadczonej zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego, w sytuacji, gdy całkowity staż pracy tego pracownika zdobyty podczas wykonywania pracy najemnej w omawianym państwie członkowskim oraz w charakterze urzędnika Unii zatrudnionego w tym państwie członkowskim przekracza określoną w omawianym uregulowaniu jedność stażu pracy wynoszącą 45 lat, ponieważ z uwagi na metodę obliczenia ułamka wyrażającego wielkość wypłacanej z Unii emerytury takie skrócenie jest większe niż w wypadku, gdyby cała kariera zawodowa tego pracownika przebiegała w charakterze pracownika najemnego w rozpatrywanym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias – Grecja) – Dimos Kropias Attikis/ Ypourgos Perivallontos, Energeias kai Klimatikis Allagis

(Sprawa C-473/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — System ochrony masywu górskiego Ymittos — Procedura w sprawie zmiany — Stosowanie tej dyrektywy — Plan regulacyjny i program ochrony środowiska regionu Aten)

(2015/C 363/21)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dimos Kropias Attikis

Strona pozwana: Ypourgos Perivallontos, Energeias kai Klimatikis Allagis

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) i art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że przyjęcie aktu zawierającego plan lub program dotyczący zagospodarowania terenu i użytkowania gruntu należący do zakresu stosowania dyrektywy 2001/42, który stanowi modyfikację istniejącego wcześniej planu lub programu, nie może być zwolnione z obowiązku przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko zgodnie tą dyrektywą na tej podstawie, że akt ten ma na celu uściślenie i wykonanie planu regulacyjnego ustanowionego przez akt wyższego rzędu w hierarchii norm, który sam nie został poddany takiej ocenie wpływu na środowisko.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015.

Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Europejską w trybie art. 218 ust. 11 TFUE

(Opinia 2/15)

(2015/C 363/22)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Wölker, B. De Meester, M. Kocjan, R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Pytanie przedstawione Trybunałowi

Czy Unia posiada kompetencję wymaganą do samodzielnego podpisania i zawarcia umowy o wolnym handlu z Singapurem? W szczególności:

- które postanowienia przedmiotowej umowy wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji Unii,
- które postanowienia przedmiotowej umowy wchodzi w zakres kompetencji dzielonych Unii oraz
- czy którekolwiek z postanowień przedmiotowej umowy wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji państw członkowskich?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 10 lipca 2015 r. – Stadt Wiener Neustadt**

(Sprawa C-348/15)

(2015/C 363/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Stadt Wiener Neustadt

Strona zainteresowana: A.S.A. Abfall Service AG

Druga strona postępowania: Niederösterreichische Landesregierung

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zwłaszcza jej art. 1 ust. 4, bądź dyrektywa Rady 85/337/EWG⁽²⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zwłaszcza jej art. 1 ust. 5, stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu przewidującemu, że przedsięwzięcia, które podlegały obowiązkowi oceny oddziaływania na środowisko, ale nie dysponowały zezwoleniem na podstawie Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz [austriackiej ustawy z 2000 r. w sprawie oceny oddziaływania na środowisko], (zwanej dalej „UVP-G 2000”), lecz jedynie zezwoleniami udzielonymi na podstawie różnych ustaw sektorowych [na przykład Abfallwirtschaftsgesetz (austriackiej ustawy o gospodarowaniu odpadami)], które w dniu 19 sierpnia 2009 r. (data wejścia w życie nowelizacji z 2009 r. do UVP-G) nie mogły już zostać unieważnione z powodu upływu trzyletniego terminu przewidzianego w prawie krajowym (§ 3 ust. 6 UVP-G 2000), uznaje się za dozwolone na podstawie UVP-G 2000, czy też takie uregulowanie jest zgodne z obowiązującymi w prawie Unii zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań?

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 23 lipca 2015 r. – Landkreis Potsdam-Mittelmark/Finanzamt Brandenburg**

(Sprawa C-400/15)

(2015/C 363/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Landkreis Potsdam-Mittelmark

Strona pozwana: Finanzamt Brandenburg

Pytanie prejudycjalne

Paragraf 15 ust. 1 zdanie 2 niemieckiej ustawy o podatku obrotowym stanowi, że dostawy towarów, przywóz lub wewnątrzwspólnotowe nabycie przedmiotu używanego przez przedsiębiorcę do prowadzenia swojego przedsiębiorstwa w stopniu mniejszym niż 10 % nie uznaje się za przeznaczone dla celów tego przedsiębiorstwa – i wyklucza w związku z tym prawo do odliczenia podatku VAT.

Regulacja ta wynika z art. 1 decyzji Rady 2004/817/WE z dnia 19 listopada 2004 r.⁽¹⁾, która upoważnia Republikę Federalną Niemiec do tego, by inaczej niż ustanowiono w art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, wyłączyła wydatki na towary i usługi z prawa do odliczenia podatku VAT, gdy wykorzystywane są w ponad 90 % na użytek prywatny podatnika lub jego pracowników, lub, bardziej ogólnie, dla celów innych niż związane z jego działalnością.

Czy upoważnienie to obowiązuje – zgodnie z dosłownym brzmieniem przepisu – jedynie w przypadkach uregulowanych w art. 6 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (art. 26 dyrektywy 2006/112/WE Rady z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) czy też ponadto we wszystkich przypadkach, w których dany towar lub usługa jedynie częściowo wykorzystywane są w działalności gospodarczej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 357, s. 33.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht für
Zivilrechtssachen Wien (Austria) w dniu 29 lipca 2015 r. – Wolfgang Schmidt/Christiane Schmidt**

(Sprawa C-417/15)

(2015/C 363/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Wolfgang Schmidt

Strona pozwana: Christiane Schmidt

Pytania prejudycjalne

Czy postępowanie, którego przedmiotem jest stwierdzenie nieważności umowy darowizny ze względu na brak zdolności do czynności prawnych darczyńcy oraz wpisu w księdze wieczystej polegającego na wykreśleniu prawa własności darczyńcy, jest objęte zakresem regulacji art. 24 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r.⁽¹⁾, który przewiduje jurysdykcję wyłączną w dziedzinie praw rzeczowych na nieruchomościach?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 31 lipca 2015 r. – Xabier Ormaetxea Garai i Bernardo Lorenzo Almendros/ Administración del Estado

(Sprawa C-424/15)

(2015/C 363/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Xabier Ormaetxea Garai i Bernardo Lorenzo Almendros

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r.⁽¹⁾ w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej pozwala na uznanie za zgodne z nią z punktu widzenia skutecznej ochrony interesów ogólnych, która należy do krajowego organu regulacyjnego w tej dziedzinie, utworzenie przez prawodawcę krajowego organu ds. regulacji i nadzoru odpowiadającego instytucyjnemu modelowi o charakterze niewyspecjalizowanym, który łączy w jeden podmiot istniejące dotychczas organy kontroli min. w dziedzinie energii, telekomunikacji i konkurencji?
- 2) Czy warunki „niezależności” krajowych organów regulacyjnych w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej, do których odnosi się art. 3 ust. 2 i 3ª dyrektywy 2002/21/WE⁽²⁾, zmienionej przez dyrektywę 2009/140/WE, powinny być analogiczne do warunków wymaganych dla krajowych organów kontroli ochrony danych osobowych zgodnie z art. 28 dyrektywy 95/46/WE⁽³⁾?
- 3) Czy znajduje zastosowanie doktryna zawarta w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2014 r.⁽⁴⁾ w przypadku, gdy osoby odpowiedzialne za krajowy organ regulacji telekomunikacji zostają odwołane przed upływem kadencji z uwagi na wymóg nowych ram prawnych tworzących organ nadzoru, który grupuje poszczególne organy krajowe regulujące sektory regulowane? Czy można uznać owo odwołanie przed upływem kadencji tylko z powodu wejścia w życie nowej ustawy krajowej, a nie na skutek następczej utraty ustalonych wcześniej w prawie krajowym warunków osobistych osób powołanych, za zgodne z postanowieniami art. 3 ust. 3ª dyrektywy 2002/21/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 337, s. 37.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

⁽⁴⁾ C-288/12, EU:C:2014:237.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 sierpnia 2015 r. – Asociación Profesional Elite Taxi/Uber Systems Spain, S.L.

(Sprawa C-434/15)

(2015/C 363/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Profesional Elite Taxi

Strona pozwana: Uber Systems Spain, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) W zakresie, w jakim art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym wyklucza działalność przewozową z zakresu zastosowania tej dyrektywy, czy działalność pośrednictwa pomiędzy właścicielem pojazdu a osobami chcącymi przebyć trasę miejską prowadzona przez pozwaną w celach zarobkowych przy wykorzystaniu urządzeń informatycznych – interfejsu i oprogramowania („inteligentne telefony i platforma technologiczna” wedle sformułowania skarżącej), które umożliwiają skontaktowanie się tych osób, należy uznać jedynie za działalność przewozową, za elektroniczną usługę pośrednictwa, czy też za właściwą usługę społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu art. 1 pkt 2 dyrektywy 98/34/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego?
- 2) Czy dla celów ustalenia charakteru prawnego tej działalności może ona zostać uznana w części za usługę społeczeństwa informacyjnego, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy elektroniczna usługa pośrednictwa powinna korzystać z zasady swobodnego świadczenia usług zagwarantowanego przez prawo Unii oraz, bardziej szczegółowo, przez art. 56 TFUE, dyrektywę 2006/123/WE i dyrektywę 2000/31/WE⁽³⁾?
- 3) Gdyby Trybunał uznał, że usługa świadczona przez UBER SYSTEMS SPAIN, S.L. nie stanowi usługi przewozowej, i że jest w związku z tym objęta hipotezami zawartymi w dyrektywie 2006/123, czy treść art. 15 ustawy w sprawie nieuczciwej konkurencji – dotyczącego naruszenia przepisów regulujących działalność konkurencyjną – jest sprzeczna z tą dyrektywą, a w szczególności z jej art. 9 dotyczącym swobody działalności gospodarczej i reżimów pozwoleń, gdy odsyła do ustaw lub przepisów wewnętrznych bez uwzględnienia okoliczności, że reżim uzyskiwania licencji, pozwoleń lub zatwierdzeń nie może być w żaden sposób restrykcyjny lub nieproporcjonalny w tym sensie, że nie może on stanowić nieracjonalnych przeszkód dla zasady swobody działalności.
- 4) Jeżeli zostanie stwierdzone, że dyrektywa 2000/31/WE ma zastosowanie do usług świadczonych przez UBER SYSTEMS SPAIN, S.L., czy ustanowione przez dane państwo członkowskie ograniczenia swobodnego świadczenia elektronicznych usług pośrednictwa wykonywanych z innego państwa członkowskiego polegające na obowiązku uzyskania pozwolenia lub licencji, lub na sądowym nakazie zaniechania świadczenia elektronicznych usług pośrednictwa w oparciu o krajowe przepisy z dziedziny nieuczciwej konkurencji stanowią zgodne z prawem środki będące odstępstwami od art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE, zgodnie z art. 3 ust. 4 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego; Dz.U. L 178, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2015 r. – GROFA GmbH/Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-435/15)

(2015/C 363/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GROFA GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1249/2011 z dnia 29 listopada 2011 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej⁽¹⁾ znajduje odpowiednio zastosowanie w odniesieniu do towarów będących przedmiotem postępowania głównego (GoPro HERO3 „Black Edition”, „Black Edition Surf” i „Black Edition Motorsport”)?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

Czy rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1249/2011 jest ważne?

2) Jeśli na pytanie prejudycjalne 1a) lub 1b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

a) Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 876/2014 z dnia 08 sierpnia 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej⁽²⁾ znajduje zastosowanie do towarów będących przedmiotem postępowania głównego?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

Czy rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 876/2014 jest ważne?

3) Jeśli na pytanie prejudycjalne 1a) lub 1b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy wykładni not wyjaśniających Komisji do podpozycji 8525 8030 i podpozycji 8525 8091 i 8525 8099 CN⁽³⁾ należy dokonywać w taki sposób, że z nagraniem „co najmniej 30 minut pojedynczej sekwencji wideo” mamy do czynienia także wówczas, gdy sekwencja wideo rejestrowana jest w oddzielnych plikach trwających każdorazowo nie więcej niż 30 minut, jeżeli osoba oglądająca przy odtwarzaniu nagrania nie może dostrzec przełączania pomiędzy poszczególnymi plikami?

4) Jeśli na pytanie prejudycjalne 1a) lub 1b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca, a na pytania prejudycjalne 2a), 2b) i 3 zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

Czy zaklasyfikowaniu rejestrujących kamer wideo, nadających się do zapisywania sygnałów z zewnętrznych źródeł do podpozycji 8525 8099 CN stoi na przeszkodzie to, że nie mogą one odtwarzać tych sygnałów za pomocą zewnętrznego odbiornika telewizyjnego lub zewnętrznego monitora?

⁽¹⁾ Dz.U. L 319, s. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 240, s. 12.

⁽³⁾ Dz. U. 2015, C 76, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 sierpnia 2015 r. – Belgische Staat/Wereldhave Belgium Comm.VA i in.

(Sprawa C-448/15)

(2015/C 363/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Belgische Staat.

Druga strona postępowania: Wereldhave Belgium Comm.VA, Wereldhave International NV, Wereldhave NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie odstępuje od pobrania zaliczki na poczet belgijskiego podatku od dochodów kapitałowych od wypłat dywidend dokonywanych przez belgijską spółkę zależną na rzecz mającej swoją siedzibę w Niderlandach spółki dominującej, spełniającej wymóg dotyczący minimalnego udziału w kapitale spółki zależnej i jego posiadania, ponieważ chodzi o niderlandzką spółkę dominującą będącą przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych (FBI), która musi wypłacić wszystkie swoje zyski na rzecz swoich udziałowców i pod tym warunkiem może korzystać z zerowej stawki podatkowej podatku dochodowego od osób prawnych?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej, to czy art. 49 (dawny art. 43) TFUE i art. 63 (dawny art. 56) TFUE (w brzmieniu i zgodnie z numeracją nadanymi im przez traktat z Lizbony) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie odstępuje od pobrania zaliczki na poczet belgijskiego podatku od dochodów kapitałowych od wypłat dywidend dokonywanych przez belgijską spółkę zależną na rzecz mającej swoją siedzibę w Niderlandach spółki dominującej, spełniającej wymóg dotyczący minimalnego udziału w kapitale spółki zależnej i jego posiadania, ponieważ chodzi o niderlandzką spółkę dominującą będącą przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych (FBI), która musi wypłacić wszystkie swoje zyski na rzecz swoich udziałowców i pod tym warunkiem może korzystać z zerowej stawki podatkowej podatku dochodowego od osób prawnych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 24 sierpnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko A, B**

(Sprawa C-453/15)

(2015/C 363/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

A, B

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwolenie przewidziane w art. 3 lit. a) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE ⁽²⁾, które to pozwolenie uprawnia do emitowania jednej tony równoważnika ditlenku węgla przez określony okres, stanowi „prawo pokrewne” w rozumieniu tego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 275, s. 32 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 7, s. 631.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 2 września 2015 r. – Openbaar Ministerie/A**

(Sprawa C-463/15)

(2015/C 363/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Openbaar Ministerie

Druga strona postępowania: A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 4 i art. 4 pkt 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ pozwalają na to, by państwo członkowskie wykonujące nakaz dokonywało transpozycji tych przepisów do prawa krajowego ustanawiając wymóg, wedle którego czyn musi być karalny na podstawie prawa tego państwa członkowskiego i musi być zagrożony karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) (Dz.U. L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 7 września 2015 r., Sjelle Autogenbrug I/S przeciwko Skatteministeriet**

(Sprawa C-471/15)

(2015/C 363/32)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sjelle Autogenbrug I/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytanie prejudycjalne

Czy pochodzące z wycofanych z eksploatacji pojazdów części — które zajmujące się złomowaniem pojazdów i sprzedażą pochodzących z nich części przedsiębiorstwo będące podatnikiem zidentyfikowanym dla celów podatku VAT wyodrębnia z tych pojazdów celem ich odsprzedaży jako części zapasowych — mogą, w rozpatrywanych w niniejszej sprawie okolicznościach, zostać uznane za towary używane, o których mowa w art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (dyrektywy VAT)⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Węgry/Komisja

(Sprawa T-346/12) ⁽¹⁾

[Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Sektor owoców i warzyw — Krajowa pomoc finansowa przyznana organizacjom producentów — Decyzja wykonawcza Komisji dotycząca zwrotu przez Unię krajowej pomocy finansowej przyznanej przez Węgry swoim organizacjom producentów — Artykuł 103e rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 — Artykuł 97 rozporządzenia nr (WE) nr 1580/2007]

(2015/C 363/33)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: początkowo M. Fehér i K. Szijjártó, następnie M. Fehér, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Béres, N. Donnelly i B. Schima, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2012) 3324 z dnia 25 maja 2012 r. dotyczącej krajowej pomocy finansowej przyznanej organizacjom producentów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Węgry zostają obciążone własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Novartis Europharm/Komisja

(Sprawa T-472/12) ⁽¹⁾

[Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego Zoledronic acid Teva Pharma — zoledronic acid — Okres ochrony prawnej danych referencyjnych produktów leczniczych Zometa i Aclasta, zawierających substancje czynną kwas zoledronowy — Dyrektywa 2001/83/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 2309/93 i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Ogólne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Okres ochrony prawnej danych]

(2015/C 363/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis Europharm Ltd (Horsham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Sipos, a następnie M. Wilderspin, P. Mihaylova i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Teva Pharma BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Bacon, barrister, C. Firth, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 5894 wersja ostateczna z dnia 16 sierpnia 2012 r. przyznającej pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi Zoledronic acid Teva Pharma – zoledronic acid.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Novartis Europharm Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Teva Pharma BV.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 389 z 15.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Nestlé Unternehmungen Deutschland/OHIM – Lotte (przedstawienie misia koali)

(Sprawa T-483/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego misie koala — Wcześniejsze trójwymiarowe krajowe znaki towarowe KOALA-BÄREN oraz wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy KOALA — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 363/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci A. Jaeger-Lenz i P. Blumenthal)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: D. Walicka i D. Botis, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Lotte Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci M. Knitter i H. Bickel)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 września 2012 r. (sprawa R 2013/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Nestlé Schöller GmbH & Co. KG a Lotte Co. Ltd.

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 września 2012 r. (sprawa R 2013/2010-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Nestlé Schöller GmbH & Co. KG a Lotte Co. Ltd.
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH.
- 3) Lotte Co. Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Iran Liquefied Natural Gas/Rada

(Sprawa T-5/13) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Jednostka niższego rzędu niż państwo — Legitymacja procesowa — Interes prawny — Dopuszczalność — Błąd w ocenie — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2015/C 363/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iran Liquefied Natural Gas Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci G. Pandey, P. Gjørtler, D. Rovetta, M. Gambardella i N. Pilkington)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i A. de Elera-San Miguel Hurtado, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 282, s. 58) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 282, s. 16) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim mocą tej decyzji nazwa Iran Liquefied Natural Gas Co. został umieszczona w załączniku II do decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB.

- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim mocą tego rozporządzenia nazwa Iran Liquefied Natural Gas Co. została umieszczona w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.
- 3) Skutki decyzji 2012/635 i rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012 utrzymuje się w mocy w odniesieniu do Iran Liquefied Natural Gas do chwili upływu terminu do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, albo, jeśli odwołanie zostanie wniesione w tym terminie, do chwili oddalenia odwołania.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Iran Liquefied Natural Gas w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Novartis Europharm/Komisja

(Sprawa T-67/13) ⁽¹⁾

[Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego Zoledronic acid Hospira — zoledronic acid — Okres ochrony prawnej danych referencyjnych produktów leczniczych Zometa i Aclasta, zawierających substancje czynną kwas zoledronowy — Dyrektywa 2001/83/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 2309/93 i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Ogólne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Okres ochrony prawnej danych]

(2015/C 363/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis Europharm Ltd (Horsham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Hospira UK Ltd (Royal Leamington Spa, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo N. Stoate i H. Austin, solicitors, J. Stratford, QC, a następnie M. Stoate i E. Vickers, solicitors, oraz J. Stratford)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 8605 wersja ostateczna z dnia 19 listopada 2012 r. przyznającej pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi Zoledronic acid Hospira – zoledronic acid.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*

- 2) *Novartis Europharm Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Hospira UK Ltd.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2015 r. – Iralco/Rada**(Sprawa T-158/13) ⁽¹⁾****(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Błąd w ocenie)****(2015/C 363/38)****Język postępowania: angielski****Strony**

Strona skarżąca: Iralco Aluminium Co. (Iralco) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Millar i S. Ashley, solicitors, M. Lester i M. Happold, barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i I. Rodios, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) w zakresie, w jakim wpisuje ona nazwę skarżącej do wykazu zawartego w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim wpisuje ono nazwę skarżącej do wykazu zawartego w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Sentencja

- 1) *Stwierdzona zostaje nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim wpisuje ona nazwę Iranian Aluminium Co. (Iralco) do załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB.*

- 2) Stwierdzona zostaje nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim wpisuje ono nazwę Iralco do załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010.
- 3) Skutki decyzji 2012/829 zostają utrzymane w mocy w odniesieniu do Iralco do chwili wejścia w życie decyzji o stwierdzeniu nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 1264/2012.
- 4) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Iralco.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Federación Nacional de Cafeteros de Colombia/OHIM – Hautrive (COLOMBIANO HOUSE)

(Sprawa T-387/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego COLOMBIANO HOUSE — Wcześniejsze chronione oznaczenie geograficzne Café de Colombia — Artykuły 13i 14 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2015/C 363/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Federación Nacional de Cafeteros de Colombia (Bogota, Kolumbia) (przedstawiciele: adwokaci A. Pomares Caballero i M. Pomares Caballero)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: G. Bertoli i Ó. Mondéjar Ortuño, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Nadine Hélène Jeanne Hautrive (Chatou, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Beaumont)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 maja 2013 r. (sprawa R 757/2012-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Federación Nacional de Cafeteros de Colombia a Nadine Hélène Jeanne Hautrive.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 maja 2013 r. (sprawa R 757/2012-5).

2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez *Federación Nacional de Cafeteros de Colombia*.

3) *Nadine Hélène Jeanne Hautrive* pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Miettinen/Rada

(Sprawa T-395/13) (¹)

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Opinia służb prawnych Rady w sprawie wniosków dotyczących dyrektywy i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sankcji karnych mających zastosowanie do wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku — Częściowa odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Wyjątek dotyczący ochrony procesu decyzyjnego)

(2015/C 363/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samuli Miettinen (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer i E. Raedts)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo: K. Pellinghelli, P. Plaza García i K. Toomus, następnie: P. Plaza García, A. Jensen i M. Bauer, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg i C. Hagerman, następnie A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, K. Sparrman, E. Karlsson, L. Swedenborg i F. Sjövall, pełnomocnicy) oraz Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg, pełnomocnik)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 13 maja 2013 r. odmawiającej udzielenia skarżącemu pełnego dostępu do dokumentu nr 12979/12 z dnia 27 lipca 2012 r. zawierającego opinię sporządzoną przez służbę prawną Rady w sprawie wniosków dotyczących dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sankcji karnych mających zastosowanie do wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku, rozporządzenia w sprawie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku oraz innych instrumentów dotyczących harmonizacji sankcji administracyjnych w ramach usług finansowych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 13 maja 2013 r. odmawiającej udzielenia skarżącemu pełnego dostępu do dokumentu nr 12979/12 z dnia 27 lipca 2012 r. zawierającego opinię sporządzoną przez służbę prawną Rady w sprawie wniosków dotyczących dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sankcji karnych mających zastosowanie do wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku, rozporządzenia w sprawie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku oraz innych instrumentów dotyczących harmonizacji sankcji administracyjnych w ramach usług finansowych oraz pisma Rady z dnia 23 lipca 2013 r.
- 2) Rada pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Samulię Miettinena.
- 3) Królestwo Szwecji i Republika Estońska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C z 21.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 14 września 2015 r. – Brouillard/Trybunał Sprawiedliwości

(Sprawa T-420/13) (¹)

**(Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Zawarcie umów ramowych —
Tłumaczenie tekstów prawnych na język francuski — Zaproszenie do złożenia oferty — Wykluczenie
zapropozowanego podwykonawcy — Kwalifikacje zawodowe — Wymóg pełnego wykształcenia
prawniczego — Uznawanie dyplomów — Proporcjonalność — Przejrzystość)**

(2015/C 363/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alain Laurent Brouillard (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci J.M. Gouazé, następnie J. Pertek i D. Dagwaran)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości (przedstawiciel: A. Placco, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności pism Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie zaproszenia spółki IDEST Communication SA do złożenia oferty w ramach procedury negocjacyjnej dotyczącej przetargu na zawarcie umów ramowych o tłumaczenie tekstów prawnych z niektórych języków urzędowych Unii Europejskiej na język francuski (Dz.U. 2013/S 47-075037), i o potwierdzenie w tej ofercie, że skarżący nie będzie zatrudniany do świadczenia usług objętych przetargiem.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Alain Laurent Brouillard zostaje obciążony kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Ricoh Belgium/Rada**(Sprawa T-691/13) ⁽¹⁾****(Zamówienia publiczne na usługi i dostawy — Postępowanie przetargowe — Czarno-białe urządzenia wielofunkcyjne i usługi serwisowe — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Przejrzystość)**

(2015/C 363/42)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ricoh Belgium NV (Vilvorde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Braeckvelt i A. De Visscher)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Vitsentzatos i K. Michoel, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów B. Van Voorena i J. Weytjens)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 29 października 2013 r. odrzucającej ofertę przedstawioną przez skarżącą w ramach procedury przetargowej UCA 034/13 dotyczącej zakupu lub najmu czarno-białych urządzeń wielofunkcyjnych (MFP) i związanych z nimi usług serwisowych w budynkach użytkowanych przez sekretariat generalny Rady (Dz.U. 2013/S 83-138901) oraz w sprawie udzielenia zamówienia innemu oferentowi

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji Rady z dnia 29 października 2013 r. odrzucającej ofertę przedstawioną przez Ricoh Belgium NV w ramach procedury przetargowej UCA 034/13 dotyczącej zakupu lub najmu czarno-białych urządzeń wielofunkcyjnych (MFP) i związanych z nimi usług serwisowych w budynkach użytkowanych przez sekretariat generalny Rady oraz w sprawie udzielenia zamówienia innemu oferentowi w zakresie dotyczącym części czwartej zamówienia.*
- 2) *Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – Bundesverband Deutsche Tafel/OHIM – Tiertafel Deutschland (Tafel)

(Sprawa T-710/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy Tafel — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 2007/2009]

(2015/C 363/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Deutsche Tafel eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Koerl, E. Celenk i S. Vollmer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo A. Pohlmann, następnie M. Fischer, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM było również, interwenient przed Sądem: Tiertafel Deutschland eV (Rathenow, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Nitschke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 października 2013 r. (sprawa R 1074/2012-4) dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Tiertafel Deutschland eV a Bundesverband Deutsche Tafel eV.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 października 2013 r. (sprawa R 1074/2012-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Bundesverband Deutsche Tafel eV.
- 3) Tiertafel Deutschland eV pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Wyrok Sądu z dnia 18 września 2015 r. – HTTS i Bateni/Rada**(Sprawa T-45/14) ⁽¹⁾**

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Kryterium związane z dostawą istotnych usług na rzecz IRISL lub podmiotów stanowiących jej własność, z nią związanych lub działających na jej rachunek — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności — Swoboda przedsiębiorczości — Prawo do poszanowania życia rodzinnego — Proporcjonalność)

(2015/C 363/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) i Naser Bateni (Hamburg) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Schlingmann i F. Lautenschlager, następnie adwokat M. Schlingmann)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 306, s. 18) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 306, s. 3) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących.

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim decyzja ta wpisuje nazwę HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH i nazwisko N. Bateniego do wykazu zawartego w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB.
- 2) Stwierdzona zostaje nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim rozporządzenie to wpisuje nazwę HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH i nazwisko N. Bateniego do wykazu zawartego w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH i N. Bateniego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 września 2015 r. – EMA/Drakeford(Sprawa T-231/14 P) ⁽¹⁾**(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa o pracę na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu — Artykuł 8 akapit pierwszy WZIP — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Nieograniczone prawo orzekania)**

(2015/C 363/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: T. Jabłoński i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Druga strona postępowania: David Drakeford (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Interwenienci popierający żądania wnoszącego odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy); Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i E. Maurage, pełnomocnicy); Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex) (przedstawiciele: H. Caniard i V. Peres de Almeida, pełnomocnicy); Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: D. Detken, S. Gabbi i C. Pintado, pełnomocnicy); Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) (przedstawiciele: J. Mannheim i A. Daume, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2014 r. Drakeford/EMA (F-29/13, Zb.Orz.SP, EU:F:2014:10).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2014 r. Drakeford/EMA (F-29/13, EU:F:2014:10) zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej skorzystał w nim z nieograniczonego prawa orzekania w kwestiach majątkowych w odniesieniu do okresu następującego po ogłoszeniu wyroku.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Sprawa zostaje przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej celem ponownego rozpoznania.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach, które ma pokryć David Drakeford i Europejska Agencja Leków (EMA), nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 5) Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex), Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) i Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) pokrywają każdy własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 30.6.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Bankia/OHIM – Banco ActivoBank (Portugal) (Bankia)(Sprawa T-323/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Bankia — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BANKY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 363/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bankia, SA (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat F. De Barba)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Banco ActivoBank (Portugal), SA (Lizbona, Portugalia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawy połączone R 649/2013-2 i R 744/2013-2) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Banco ActivoBank (Portugal), SA a Bankia, SA.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawy połączone R 649/2013-2 i R 744/2013-2) w zakresie, w jakim uwzględniono w niej skargę Banco ActivoBank (Portugal), SA, dotyczącą „usług związanych z nieruchomościami”, objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego i należących do klasy 36.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Bankia, SA i OHIM pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 września 2015 r. – Volkswagen/OHIM (COMPETITION)(Sprawa T-550/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMPETITION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 363/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Sander)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 maja 2014 r. (sprawa R 2082/2013-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego COMPETITION jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Volkswagen AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 22.9.2014.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Petrov i in./Parlament Europejski

(Sprawa T-452/15)

(2015/C 363/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Andrei Petrov (St. Petersburg, Rosja), Fedor Biryukov (Moskwa, Rosja), Alexander Sotnichenko (St. Petersburg, Rosja) (przedstawiciele: P. Richter, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zakazu wstępu do budynków Parlamentu Europejskiego wydanego względem skarżących przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego w dniu 16 czerwca 2015 r.;
- obciążenie kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Skarżący podnoszą, że są dyskryminowani z tytułu samego ich obywatelstwa i wbrew zakazowi ustanowionemu w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ nie można stwierdzić rzeczowych podstaw dla wydanego zakazu wstępu. Ponadto zgodnie ze stanowiskiem skarżących, ich obecność w budynkach Parlamentu ani nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa, ani dla funkcjonowania Parlamentu.

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecjonalnych.

Skarżący utrzymują, że działania przewodniczącego Parlamentu Europejskiego wyraźnie opierają się na czystej arbitralności i diametralnej sprzeczności z wynikającym z prawa pierwotnego zakazem dyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./ECHA

(Sprawa T-477/15)

(2015/C 363/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), European Dynamics Belgium SA (Bruksela, Belgia), Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat M. Sfyri)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej, dotyczącej etapu 2 procedury ograniczonej ECHA/2014/86, przekazanej skarżącym pismem z dnia 25 czerwca 2014 r., informującym, że ich oferta nie została wybrana, a zamówienie przyznano innemu konsorcjum;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania na rzecz skarżących za szkodę i utratę szansy uzyskania zamówienia, w kwocie 520 000 EUR oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących w związku ze skargą, nawet w razie jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, że ECHA naruszyła obowiązek uzasadnienia w ramach oceny ich oferty, gdyż nie udzieliła informacji na temat relatywnej przewagi wygrywającej oferty.
 2. Zarzut drugi, że ECHA popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie ich oferty i, pomocniczo, że wprowadziła nowe i nieznane kryteria na etapie oceny ofert.
-

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja**(Sprawa T-492/15)**

(2015/C 363/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Deutsche Lufthansa (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Martin-Ehlers)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2014 r. w sprawie SA.21121 (C 29/2008) (ex NN 54/2007) – Lotnisko Hahn i Ryanair;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, co następuje:*

- błędy proceduralne z powodu braku dalszych konsultacji ze skarżącą w roku 2014,
- niepełne przedstawienie sprawy, chociaż okoliczności faktyczne były znane pozwanej w chwili wydania zaskarżonej decyzji,
- błędne odtworzenie okoliczności faktycznych, gdyż Komisja zarysowuje nieprawdziwy obraz sprawy z powodu nieuwzględnienia określonych faktów,
- oczywiste sprzeczności w zaskarżonej decyzji,
- błędna ocena prawna środków na rzecz rozpatrywanego lotniska w zakresie, w jakim niektóre środki nie zostały zakwalifikowane jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a inne zostały zakwalifikowane jako pomoc państwa zgodna ze wspólnym rynkiem,
- błędna ocena prawna środków na rzecz wspomnianych linii lotniczych, gdyż stanowią one środki przyznawane przez państwo w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2015 r. – Fontem Holdings 4/OHIM (BLU ECIGS)**(Sprawa T-511/15)**

(2015/C 363/51)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Fontem Holdings 4 BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: A. Poulter, solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny wspólnotowy znak towarowy „BLU ECIGS” – zgłoszenie nr 12 579 603*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie R 2697/2014-4**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji eksperta z dnia 22 sierpnia 2014 r. w odniesieniu do zgłoszenia nr 12 579 603;
- dopuszczenie zgłoszenia nr 12 579 603 do rejestracji.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2015 r. – myToys.de/OHIM – Laboratorios Indas (myBaby)**(Sprawa T-519/15)**

(2015/C 363/52)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* myToys.de GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Hauss-Löhde i M. Mette)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcon, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „myBaby” – zgłoszenie nr 10 846 426

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 czerwca 2015 r. w sprawie R 1002/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 czerwca 2015 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1002/2014-2;
- oddalenie sprzeciwu w całości;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 maja 2015 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1137/2014-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2015 r. – Terna/Komisja

(Sprawa T-544/15)

(2015/C 363/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Terna – Rete elettrica nazionale SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Police, L. Di Via, F. Covone, D. Carria)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej – Dyrekcja Generalna ds. Mobilności i Transportu (Dyrekcja Generalna ds. Energii – SRD.3 – Financial management), nr ref. Move.srd.3.dir(2015)2669621 z dnia 6 lipca 2015 r. w częściach, w których wykluczony zostaje zwrot kosztów poniesionych przez Ternę w związku z przedsięwzięciami nr 2009-E255/09-ENER/09-TEN-E-SI2.564583 i nr 2007-E221/07/2007-TREN/07TEN-E-S07.91403 oraz ustanowiony obowiązek zwrócenia kwot przyznanych w związku ze wspomnianymi przedsięwzięciami w zakresie wskazanym w tabeli załączonej do zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej – Dyrekcja Generalna ds. Mobilności i Transportu (Dyrekcja Generalna ds. Energii – SRD.3 – Financial management), nr ref. Move.srd.3.dir(2015)2669621 z dnia 6 lipca 2015 r. w częściach, w których nie zmniejszono zwrotu kosztów poniesionych przez Ternę w związku z przedsięwzięciami nr 2009-E255/09-ENER/09-TEN-E-SI2.564583 e n. 2007-E221/07/2007-TREN/07TEN-E-S07.91403 w zakresie odpowiadającym tylko zyskom osiągniętym przez CESI S.p.A.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji Europejskiej – Dyrekcja Generalna ds. Mobilności i Transportu (Dyrekcja Generalna ds. Energii – SRD.3 – Financial management), nr ref. Move.srd.3.dir(2015)2669621 z dnia 6 lipca 2015 r., doręczonej do Terna S.p.A. w dniu 21 lipca 2015 r. (sygn. 0011151), w częściach, w których wyłącza zastosowanie art. 40 ust. 3 dyrektywy 2004/17/WE w odniesieniu do dotacjami do przedsięwzięć nr 2009-E255/09-ENER/09-TEN-E-SI2.564583 i nr 2007-E221/07/2007-TREN/07TEN-E-S07.91403 oraz ustanawia obowiązek zwrócenia kwot przyznanych w związku ze wspomnianymi przedsięwzięciami, w zakresie wskazanym w tabeli załączonej do zaskarżonej decyzji, jak też przeciwko każdemu innemu aktowi przygotowawczemu lub w jakikolwiek sposób związanemu, że szczególnym odniesieniem – tam, gdzie ma to zastosowanie – do noty Komisji Europejskiej – Dyrekcja Generalna ds. Energii (Dyrekcja B – Bezpieczeństwo Dostaw Energii, Rynki Energetyczne i sieci, B.1 – Polityka energetyczna, bezpieczeństwo dostaw i sieci), nr ref. ENER.B1(2014)509729 z dnia 18 czerwca 2014 r., jak też do Audit Report nr B22-09 z dnia 1 lutego 2013 r., w częściach, w których nie uznaje kosztów poniesionych przez Terna S.p.A. w związku z usługami wyświadczonymi przez CESI S.p.A. w ramach przedsięwzięć za kwalifikujące się do zwrotu.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczalności skargi

- Zaskarżona decyzja została wydana wobec obecnej skarżącej, ponieważ jej skutki dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, i decyzję tę – choć pozbawiona jest konkretnego środka wykonawczego – należy uznać za ostateczną i niepodlegającą dalszej weryfikacji ze strony pozwanej.

2. Zarzut drugi dotyczący istoty skargi, błędnego zastosowania art. 14 i art. 37 dyrektywy 2004/17/WE w dziedzinie podwykonawstwa usług, nieprawidłowości w dochodzeniu i braku uzasadnienia zaskarżonego aktu, błędnego zastosowania art. III.7 ust. 1, 4 i 6 załącznika III do decyzji D/207630 z 2008 r. i błędnego zastosowania art. III.7 ust. 1, 4 i 6 załącznika III do decyzji D/7181 z 2010 r. wskutek nieuzasadnionego obniżenia kwoty zwrotu z tytułu przedsięwzięć z powodu rzekomo nieprawidłowego zastosowania formalnego przez Ternę procedur w dziedzinie zamówień publicznych.

- W szczególności włączenie do umów ramowych zawieranych między Terną a CESI klauzuli dotyczącej możliwości zlecenia podwykonawstwa w następstwie procedury negocjacyjnej nieopublikowanej ogłoszeniem zamówienia publicznego nie może zostać uznane za sprzeczne z dyrektywą 2004/17/WE i nie może być skutecznie przywoływane jako rzekoma poszlaka braku występowania względów technicznych, które pozwalają na udzielenie zamówienia określonej podmiotowi.

- Zaskarżona decyzja jest wadliwa również z innych powodów polegających na niewłaściwym zaklasyfikowaniu stosunku między umowami ramowymi a indywidualnymi zamówieniami powierzonymi przez Ternę na rzecz CESI.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 40 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2004/17/WE przez to, że Komisja Europejska nie uznała, iż występują przesłanki techniczne, które pozwalają na udzielenie zamówień określonemu podmiotowi bez uprzedniego ogłoszenia zamówienia publicznego, oraz nieprawidłowości w dochodzeniu i braku uzasadnienia odrzucenia wniosku o zwrot.
 4. Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania dyrektywy 2004/17/WE i naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań Terny poprzez wykluczenie dopuszczalności wniosków o zwrot dotyczących zamówień objętych umową ramową, pomimo opublikowania ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, oraz braku znaczenia niektórych kwot dla celów objęcia procedurami europejskimi.
 5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia zasady racjonalności i proporcjonalności w wyniku podjęcia przez Komisję decyzji o odrzuceniu w całości wniosków o zwrot zamiast ich proporcjonalnego obniżenia.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 21 września 2015 r. – Anagnostu i in./Komisja

(Sprawa F-72/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2010) i (2011) — Mnożniki odniesienia — Artykuł 6 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe na okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. — Artykuł 9 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Ustalenie progów awansu — Nieumieszczenie na liście urzędników awansowanych — Interes prawny)

(2015/C 363/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Anastasios Anagnostu (Woluwe-Saint-Pierre, Belgia) i 24 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Currall, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji o ustaleniu progów awansu w postępowaniach w sprawie awansu za lata 2010 i 2011 w odniesieniu do grup zaszerogowania AD13 i AD14 a po drugie, stwierdzenie nieważności listy urzędników awansowanych do grup AD13 i AD14 w postępowaniu w sprawie awansu za 2010 r. oraz stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej Komisji w sprawie awansowania większej liczby innych urzędników do grup AD12 czy AD13.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie nieawansowania A. Antoulasa, D. Bruni, D. Nicolaidou-Kallergis i A. Xanthopoulasa.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa cztery dwudzieste piąte swoich kosztów postępowania i zostaje obciążona czterema dwudziestoma piątymi kosztów poniesionych przez skarżących.
- 4) Skarżący, oprócz A. Antoulasa, D. Bruni, D. Nicolaidou-Kallergis i A. Xanthopoulasa, pokrywają dwadzieścia jeden dwudziestych piątych swoich kosztów postępowania i zostają obciążeni dwudziestoma jednymi dwudziestych piątymi kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011, s. 20.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r. – Barnett/EKES(Sprawa F-20/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Uprawnienia emerytalne — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia świadczenia emerytalnego — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych — Interes służby — Definicja — Brak — Okres wykonywania działalności zawodowej przez wnioskodawcę — Uwzględnienie całej kariery zawodowej, odbytej zarówno w ramach instytucji Unii, jak i poza ich ramami — Zakres swobodnej oceny, którym dysponuje instytucja — Zgodność z prawem)

(2015/C 363/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Inge Barnett (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: początkowo adwokat N. Nikolajsen, następnie adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, L. Camarena Januzec i K. Gambino, pełnomocnicy, M. Troncoso Ferrer i F.-M. Hislaire, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EKES oddalającej wniosek skarżącej dotyczący przejścia na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia świadczenia emerytalnego na podstawie art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ustalającej na rok 2013 listę osób uprawnionych zgodnie z art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu urzędników Unii Europejskich w zakresie, w jakim oddala ona wniosek I. Barnett o umożliwienie objęcia jej ową listą.
- 2) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez I. Barnett.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014, s. 55.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 września 2015 r. – Gioria/Komisja(Sprawa F-82/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkursy otwarte — Konkurs EPSO/AST/126/12 — Pokrewierstwo między członkiem komisji konkursowej a kandydatem — Konflikt interesów — Artykuł 27 regulaminu pracowniczego — Zatrudnienie urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie uczciwości — Decyzja o wykluczeniu kandydata z konkursu)

(2015/C 363/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Roberto Gioria (Veruno, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Cornacchia)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie wykluczenia skarżącego z konkursu EPSO/AST/126/2012 z uwagi na to, że nie poinformował komitetu ds. naboru o swym pokrewieństwie z jednym z członków komisji konkursowej.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Roberto Gioria pokrywa połowę własnych kosztów postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty postępowania i zostaje obciążona połową kosztów poniesionych przez R. Giorię.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014, s. 32.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r. – Silvan/Komisja
(Sprawa F-83/14) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Artykuł 43 i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze Komisji — Zarzut niezgodności z prawem — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny — Brak punktacji lub ocen analitycznych — Komentarze pisemne]

(2015/C 363/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Juha Tapio Silvan (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. de Abreu Caldas, M. de Abreu Caldas i J.N. Louis, następnie adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego do następnej grupy zaszerogowania (AST 10) w ramach postępowania w sprawie awansu za 2013 r. dotyczącego Komisji Europejskiej.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Juha Tapio Silvan pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015, s. 47.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 września 2015 r. – Weissenfels/
Parlament**

(Sprawa F-92/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o zadośćuczynienie — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Treść wiadomości elektronicznej wysłanej przez administrację do emerytowanego urzędnika — Zachowanie godzące w cześć skarżącego — Brak — Przekazanie przez pełnomocników reprezentujących instytucję danych osobowych skarżącego jego adwokatowi w ramach postępowania przed Sądem — Naruszenie rozporządzenia nr 45/2001 — Fałszywe twierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych)

(2015/C 363/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Roderich Weissenfels (Fribourg-en-Brigau, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Maximini)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Steele i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o odmowie uwzględnienia wystosowanego przez skarżącego wniosku o naprawienie szkody poniesionej w wyniku naruszenia jego prawa do poszanowania życia prywatnego oraz przepisów rozporządzenia nr 45/2001 przy rozpatrywaniu wcześniejszej sprawy oraz, po drugie, żądanie zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu odniesionej przez niego rzekomo krzywdy.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) R. Weissenfels pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014, s. 40.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 września 2015 r. – De Simone/ECDC

(Sprawa F-71/15) ⁽¹⁾

(2015/C 363/59)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015, s. 50.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL